

garnisonen, ville vi kun faae 4, forudsat da, at Rigsdagen gaar ind paa Lovforslaget — og en saadan Forudsætning maa dog i alle Tilfælde være tilladelig — men det vil saa føre til, at man maa nedlægge en af de bestaaende Kavallerigarnisonen, men hvilken, er Spørgsmaalet. At Rigsdagen har fuld Frihed paa dette Omraade, er erkjendt af Krigsministeren. Men efter hvad der foreligger, gaar den Forordning, der i Dieblisset er stillet til Odense Kommune, ud paa at fortsætte Bygningen af Kavalleri-Kaserne — jeg tror det er saa, det erede Medlem for Odense vil i ethvert Fald kunde rette mig — var der saa ikke Anledning til for Dieblisset at standse en saadan Bygning, da der er Spørgsmaal om en Nedleggelse, som maaske kommer til at ramme Odense By? Og saaledes, som det er med Kavallerigarnisonerne, er det med Infanterigarnisonerne. Da min erede Nabo, som Krigsminister, kom med Hærforslaget, var der for saa vidt ingen Forandring i Infanteriets Tjenestegaang. Hver Halobrigade, altsaa hver Infanterigarnison udenfor Kjøbenhavn fik hvert Aar Rekrutter til en Bataillon, og i de Kontrakter, der ere afsluttede med de forskjellige Kommuner, er man gaet ud fra, at Kommunerne skulde bygge Kaserne til en Bataillon. Det Forslag, der nu er forelagt, indfører en Forandring, der gaar ud paa, at, naar det er gennemført, skal i samme Garnisonsby de to Batailloner det ene Aar have Rekrutter og den tredie Bataillon det næste Aar. Jeg skal da først og fremmest bemærke, at, hvis man gennemfører Kasererings-systemet fuldt ud, maa selvfølgelig vedkommende By opføre Kaserne til Magistalstyrken; det er altsaa ikke tilstrækkeligt, at Kommunen opfører en Kaserne alene til en Bataillon, den maa opføres til to Batailloner, og Kommunen maa da finde sig i det Tab, som følger af, at Kaserne kun bliver fuldt belagt det ene Aar, medens den det andet kun faar en Bataillon. Kommunerne have efter Kontrakterne kun Forpligtelse til at bygge Kaserne til en Bataillon, om de skulle bygge til to Batailloner, er et Spørgsmaal, som derfor senere maa komme for; men det er jo i alle Tilfælde et Spørgsmaal om Penge, og det kommer derfor an paa, om det er billigt at bygge en stor Bygning, der rummer to Batailloner, eller to Kaserne, hver kun til en Bataillon. Det er mig bekendt, at Kontrakten med Viborg stiplede saaledes, at Viborg skulde bygge 4 Kompagnikaserne. Det vil derfor være af Betydning for denne Kommune i Tide at faae at vide, om en kommende Hærorfdring bringer Forandringer, der kunne influere paa Kasernebyggeforetagendet. Idet jeg selvfølgelig ikke kan Andet end anse det for rigtigt, at der gjøres alt muligt, for at Hærens Afdelinger kunne blive godt kasererede, og for at de kunne faae de Lokaliteter til deres Raadighed, som de behøve, netop fordi de have, en saa kort Uddannelsesetid, saa kan jeg dog ikke sige

Andet, end at der dog mulig i de Omstændigheder, som jeg har tilladt mig at omtale, og navnlig i den Omstændighed, at det, som er foreslaaet af Krigsministeren i det af ham forelagte Lovforslag om Hærens Ordning, med Nødvendighed vil føre til en Forandring i Garnisonerne, kunde være en Opfordring for Krigsministeren til, hvor det lod sig gjøre, at stille saadanne Forlangender i Bero, der muligen kunde give Anledning til Udgifter for Kommunen, som ikke vilde blive vederlagte den paa et senere Stadium. Ganske vist have Kommunerne jo — om jeg tør bruge dette Udtryk — været leilfindige nok til at gaa ind paa Kontrakterne, og da de nu engang have gjort det, saa ere de ogsaa forpligtede til at opfylde dem; men man kan dog ikke se bort fra, at dersom man bliver nødsaget til at tage Garnisonen fra en Kommune, saa kommer det grumme meget an paa, hvilken Kommune man vælger at tage Garnisonen bort fra; thi i en stor Kommune, hvor der er mange forskjellige Erhvervs-filder, flyde de Indtægter, som Kommunen kan have, igennem Garnisonen, sammen med de andre, og der har det saaledes mindre Betydning, om Garnisonen gaar bort; men for de Kommuner, hvor Indtægten af Garnisonen gaar ind som en væsentlig Del af Erhvervet — og der findes saadanne — der er Garnisonens Bortgang et Tab, som let bliver ensbetydende med Kommunens Udelaggelse. Som Sagerne staa, kan jeg kun slutte mig til den af Udvalget stillede Henstilling til den høitagtede Krigsminister, fordi det forekommer mig, at man ikke bør forsøge det Tab, man ved Garnisonsforandringer kan komme til at tilføje en Kommune ved nu at paabyde den en Udgift, som maaske kunde spares.

Dam: Der er et Par mindre Sager i det foreliggende Afsnit, som jeg skal tillade mig at omtale med et Par Ord, og da det er Posten, hvortil der ikke er stillet Endringsforslag, omtaler jeg dem nærmest for at gjøre en Henstilling til Administrationen, navnlig til Indenrigsministeriet. Det første Forhold, som jeg skal berøre, omtales i Betænkningen under Nr. 16 og angaar Postrouterne paa Bornholm, hvilket Punkt allerede er berørt af den erede Ordspørrer. Der findes paa Bornholm tre hørende Postrouter, hvoraf imidlertid kun den ene hidtil har været forsynet med lukkede Vogne. Denne Ubillighed har naturligvis givet Anledning til nogen Misforstaaelse og Klage, og det forekommer mig, at der er god Anledning til at paatale dette Forhold. Skjøndt den høitagtede Indenrigsminister har udtalt sig velvillig om dette Punkt, skal jeg dog tillade mig at berøre det med et Par Ord, navnlig fordi Ministeren antydede, at det nok væsentligst var af Hensyn til de bornholmske Beites daarlige Beskaffenhed, at man ikke hidtil havde kunnet gennemføre den Foranstaltning, at faae lukkede Vogne ogsaa